

DE ZONNEWIJZER

Zelden reikt een vlaag van rottend vuil
uit het lommer aan de tuinkant, waar
druppels 't vallen horen van elkaar
en een dwaalgast roept, totaan de zuil
die in 't perkje met de kruiden staat
en zijn zomeruren lezen laat;

maar zodra de dame (op de voet
door haar knecht gevolgd) met strooien hoed
zich over de rand heen neigt,
neemt hij schaduw aan en zwijgt-.

Of wanneer een malse zomerregen
neerkomt uit het deinende bewegen
van boomkruinen, valt hem rust ten deel;
want hij weet de tijd niet aan te geven
die dan in een fruit- of bloemstilleven
opgloeit, plotseling, in het wit prieel.

Rainer Maria Rilke

Uit: Nieuwe gedichten. Het andere deel.

Vertaald door Peter Verstegen

Uitgeverij G.A. van Oorschot, Amsterdam (1998)

“de tijd die opgloeit in een fruit- of bloemstilleven”

DIE SONNENUHR

Selten reicht ein Schauer feuchter Fäule
aus dem Gartenschatten, wo einander
Tropfen fallen hören und ein Wander-
vogel lautet, zu der Säule,
die in Majoran und Koriander
steht und Sommerstunden zeigt;

nur sobald die Dame (der ein Diener
nachfolgt) in dem hellen Florentiner
über ihren Rand sich neigt,
wird sie schattig und verschweigt-.

Oder wenn ein sommerlicher Regen
aufkommt aus dem wogenden Bewegen
hoher Kronen, hat sie eine Pause;
denn sie weiß die Zeit nicht auszudrücken,
die dann in den Frucht- und Blumenstücken
plötzlich glüht im weißen Gartenhause.

Rainer Maria Rilke (1875-1926)

Uit: Der Neuen Gedichte anderer Teil (1908)

*“wenn ein sommerlicher Regen aufkommt
aus dem wogenden Bewegen hoher Kronen”*